

Har du mycket brottom illä,
Tröttnar du, bröt af dit lopp,
Är du sömnig, gå til hvila,
Har du sofwit ut, stig opp.

Kan dit hus dig ej förndja,
Wäl! gack hem igen min Son,
Är du siut til Doctorn hofsta,
Är du frist behåll din plåt.
Har du mycket roligt, skratta;
Är du mycket sorgsen, gråt.

Fly den fara, dig försträcker,
De behag dig bjudas. njut,
E-f, så länge lifwet råcker,
Glöm ej dö, när det är slut.

Du skal wißt med d. sa seber,
Såll din werld igenomgå,
Tusenbe, war wiß beryd,
Beswa där med största heder,
Utan större konst, än så.

Trenne Nya

S i f o r ,

Den Första:

**Tröstlös en Herde på Haf-
stranden står &c.**

Den Andra:

**Gubben Didrichs händelser i första Gifftet:
Gubben Didrich war en man, &c.**

Den Tredje:

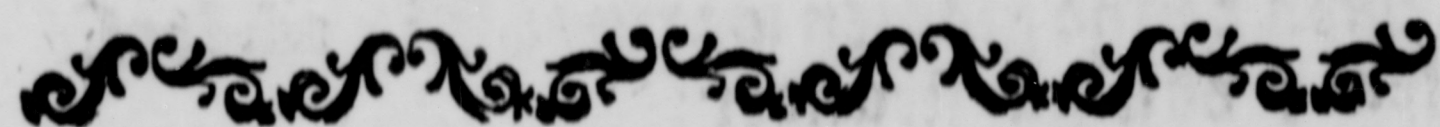
**Gubben Didrichs händelser i andra Gifftet:
Didrich Enkling jämt et år, &c.****Deßa tre sjungas under sina egna be-
fanta Melodier.**

Härjämte följer:

Fidei. Commis til min Son Göran:

Kära Göran jag går hddan, &c.

**Gablun, P. D. Armar, 1803.
Kostar 1 fl.**

I.

Tröstlös en Herde på hafstrandén står,
Gråter en bortrest Herdinna,
Dag på henne och Fartyget går,
Men ad de försvinna.
Håfångt lyfnar han at höra dess röst;
I som ländt vänskapen gråten;
Känner den saknad som fårar hans bröst,
Där han står förlåten.

2. Se huru dmt han begråter sin nöd,
Tomhet regerar hans hjerta;
Hela naturen är tystnad och död,
Med hans Meliserta.
Himmel hvarför gaf du mig då en vän
Då du dock så hastigt tog den igen;
Bleknen i blomstrande Lunder.
Näcktergal, ad! med mig saknaden län
Af ljufliga stunder.

3. Ad! Meliserta hwad nöjen jag njöt,
Då mid din sida jag lekte;
Då jag små blomstren fick strö i ditt stöt,
Då Lamber du smekte.
Ad hur himmels sött jag sof mid dit bröst!
Ad hur ljufligt Parken härma din röst,
Ad hwad förtjusning jag lände
Då jag fick kyssa din hand til min tröst,
Då du dig bortvände!

4. Men

4. Men denna glädjen var wanskelig och kort,
Kysen i bösliga stränder:
Min Meliserta ack hon har rest bort,
Til långwäga Länder.
All min fröjd i lifwet från mig bortfar,
Himmel henne dock från olyckor spar;
Ack hwad din bortgång mig sårar,
Dock wet de Panter jag af dig har qwar,
Belönar jag med Tårar.

Den Andra:

1.

Gubben didrich war en man,
Klof, som så wäl skulle finnas;
Och en plågsed hade han,
Som är wärd at minnas:
Just som den wille, all werlden fick rusta,
Udriq man fann honom sucka och pusta,
Sällan des röst klände fram något ack
Didrich bara teg och drack ::

2. Didrich hade och en Fru,
Första året dräplig qwinna.
Skilnad sen på förr och nu
Didrich fick besinna.
Allt som Matronan fick ister på magen,
Sånste hon Gubben och skärpade lagen,
Tillade Gubben mång lyten och lack,
Didrich bara teg och drack ::

3. Didrichs bröststafvinge Jöns
Virtuos på kam och giga,

Snat.

Snattade sin grannes höns,
Utskade hans piga.
Didrich en gång smälte Junker på filten,
Mor kom så til och förswarade piltten;
Didrich försigtigt sin ryag unda stack,
Krodp i wrån och teg och drack. ::

4. Gamla Didrich storkars mes
Hade och en enda Dotter,
Som af Bibel och Catches
Gjorde papillotter.
Frestade tånaen wid sielte budordet,
Fick en gång twillingar hast at wid borbet,
Då swor Fru Didrich som Kys och Esack,
Didrich bara teg och drack. ::

5. Didrich stufvad innom hus,
Kan man wäl förstå Gubben,
Toq sig jämt et aften-rus
Klockan sex på flubben.
Hängde sin hatt på den manliga spiken,
Ganska försigtigt gaf sin politiken,
Och när det gälde slitt mådeligt snack,
Didrich bara teg och drack. ::

6. Didrich med sit gråa hår,
Och med ölet spilt på hakan,
Andlig låggas uppå bår
Såg den hulda Makan.
Didrich så nöjd följde lifet til choret,
Myrte och trätte just om sig med floret,
Slyndade hem och spenderade Rack,
Sjöng i glädje, sjöng och drack ::

* * *

Den

Den Tredje:

Didrich Enkling jämt et år,
Tordes ej på gistas tänka,
Et, tu, tre han tycke får
Til en brundgd Enka.
Gubben så smågd och släter om hakan,
Gjorde besök hos tillkommande makan,
Pudrad och sirlig med scharlakans frack;
Såg på Judit, teg och drack ::

2. Didrichs fästms röd och varm,
Med Corsett och gula tofflor,
Alt för täck med öppen barm,
När hon bakte wofflor.
Pratade gärna om gamla surdegen,
Köttet och lustarne; war något egen,
Spådde i Caffe om Herrar och pack;
Didrich bara teg och drack ::

3. Didrich i Rosett peruk,
Står med Judith under pållen,
Som af bakelse blef sjuk,
Första bröllops-qvällen;
Judith befriad från snörlif och fjolen,
Slidar i tyshet til gumman med stolen;
Gödde en flicka med wända och ack!
Didrich bara teg och drack ::

4. Didrich i sin Farfars stol
Satt och waggade den lilla;
Kilade en trå-viol,
Läste sin Postilla

Judith, beryktad för andliga häfwor,
Sprang efter Präster med ståtliga gåfwor;
Didrich som såg, hvar sig felet bestack,
Teg och waggade och drack ::

5. Didrich mid en sinkad mugg,
Med en lappsko uppå foten,
Gulnar efter hand i mjugg,
Stinn af wattusoten.
Förstar, purgerar, astappas och bigtas,
Dricker och dörr och bestedligen gristas,
Judith hon sörgde med dot och svart laci
Didrich, som ej mera drack ::

Fidei-Commis

Til

Min Son Ubran.

Kära Ubran! jag går hådan,
Men jag först dig gifwa wil
Några lärdomar, emedan
Jag är skuld, at du kom til.

Wärm dig pojke när du fryser,
Ät, när du har mat och smak,
Släck dit ljus, när solen lyser,
När det rågnar söl dig tak.